

ВЪТРЕШНО ОТКРИТИЕ

Има две неща, които водят до познание на Бога. Едното е далечно, а другото е близко.

Първото е предположение, второто е в грешно откритие. Тези, които търсят много знание и информация за Божиите пътища, всъщност се опитват да задоволят своето високоумство и да достигнат Бога по начин, различен от духовния. Но така не можете да развиете истинска и страстна любов към Господа. Хора, които Го търсят чрез изследване на информация за Него и чрез натрупване факти по Словото, не са нищо повече от учени.

Те не познават невидимите области, не осъзнават, че скришните Божии неща се намират само в сферата на Духа. Такива хора не са изпитали радостта, която избликва в най-вътрешните части на вярващия-мястото, където Бог поставя Своя престол и открива Себе Си на този, който пристъпва към Него там.

Не е за вярване, но има и такива, които отхвърлят подобно схващане. Защо? Защото нито го разбират, нито го желаят. Теологът, който не намира вътрешния път към своя Господ, го пропуска, защото не влиза през портата, спомената от Павел: "Ако някой между вас смята, че е мъдър според този свят, нека стане глупав, за да стане мъдър." Измежду следващите вътрешния път е утвърдена следната максима: ПРАКТИКАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ УСВОЕНА ПРЕДИ ТЕОРИЯТА! Това просто означава, че трябва да си се докоснал до Господа по много реален начин, преди да започнеш да търсиш знание и да се ровиш в тези неща.

Всяко изследване, всяко търсене, всяко придобиване на информация, което не е с цел познаване на Господа, е просто кратък път към ада. Искам да подчертая, че това не е заради учението само по себе си. Нищо подобно.

НО ЗАРАДИ ВЯТЪРА НА ГОРДОСТ, КОЙТО ПОДОБНИ СТРЕМЕЖИ ПОРАЖДАТ.

Голяма част от теолозите и учените в наши дни са окаяни, защото учат само за да удовлетворят ненаситното любопитство на човешката природа. Много от тези хора търсят Бога, но не Го намират, защото са мотивирани повече от любопитство, отколкото от искрено, чисто и праведно намерение да се потопят в Него. Не Го търсят с истина, нито заради истината и затова не намират нито Него, нито духовните удоволствия. Този, който не търси своя Господ с готовност да се отрече от себе си,

няма да Го намери, няма и да получи истината и светлината на Духа. Рядко са хората, които оценяват повече слушането, отколкото говоренето. Притежаващите божествена мъдрост в областта на духа са хора, които са изпълнени от своя Господ с нежност. Той ги управлява с твърдост и ги просветлява, след като са се подчинили на вътрешната светлина.

ТАМ, КЪДЕТО ОБИТАВА БОЖЕСТВЕНОТО, ВИНАГИ ИМА ПРОСТОТА И СВЯТА СВОБОДА!

Но лукавството и двуличието, заблудата, пристореността, измамата и привързаността към светските неща са самият ад.

Тоне мъдрите смятат така!

Мигел Молино